

Kedves Sorstársak!

Mit jelent nekem sztómával együtt élni??? – Műtétem előtt egyszer találkoztam olyan személlyel, akiről egy hetes nála lakás után – Beregszászon vendéglátóm volt – tudtam meg, hogy műtéten esett át, és sztómával él. 4 gyermekes, aktív feleség és háziasszony volt. Mivel fogalmam sem volt róla, hogy ez mit jelent, nem akartam tapintatlan lenni, így a tényleges részleteket nem kérdeztem meg tőle.

Öt évvel később magam is sztómássá lettem. Nyolc év távlatában elmondhatom, hogy betegségem, műtétem, sztómásságom pozitív dolgokat hozott életembe!!!

Először is ahányszor a kórházban vagyok kontrollon, vagy csak receptért, látván a legkülönbözőbb korú, legkülönbözőbb betegséggel küzdő betegek tömkelegét, minden alkalommal hálát tudok adni a Mindenhatónak, hogy én a betegségemet közel 60 évesen kaptam. Az addig eltelt 60 évben annyi jóban, értékesen volt részem.

Műtétemet végző orvos, az első pillanattól kezdve – semmit el nem kendőzve – minden megtett értem, mint beteg érdekében.

Műtétem után két és fél hónappal visszamentem dolgozni, hogy gondolataimat jobban lefoglaljam. Ekkor ért a következő pozitív meglepetés. Közvetlen kolléganóm, akit évek óta ismertem, de nem ebben a szituációban, az ő 30 évével, valami egészen különlegesen természetes, de mégis finom tapintattal viselkedett, és mondhatom, hogy nyugdíjazásomig bearanyozta a munkában eltöltött éveimet, óráimat.

Az orvos és a nővér szerint alkalmas vagyok az irrigálásra, így műtét után pár hónappal, ezt is megtanultam. Irrigálás közben eleinte keresztrejtvényt fejtettem, vagy valami varrnivaló javítást végeztem. Közben jött az újabb sugallat, hogy ezt az időt hasznosabban is el lehet tölteni. Azóta kizárólag hasznos és tartalmas dolgokat olvasok reggelente az „ attrakció ” végzése közben.

Gondjainkat az is nagyban segíti, hogy léteznek ILCO klubok, ahol a sorstársakkal természetesen tudjuk megbeszélni saját nehézségeinket, és hasonló esetekre tanácsot kapunk a gyakorlottabb tagjainktól. Szó szerint is erősítjük egymást jelenlétünkkel.

Aranyos, öreg barátnőm, súlyosan beteg, de csodálatos életszemlélettel megáldott férje mondta sokszor: Nincs lehetetlenség, csak tehetetlenség!!!

Rudi bácsira gondolva hiszem és vallom, hogy bármi bajunk van azzal, ha sokat sóhajtozunk és panaszkodunk, semmi meg nem oldódik, csak a környezetünknek, családtagjainknak nehezítjük az életüket. Tudom, nem könnyű, de próbáljuk úgy felfogni, hogy jusson eszünkbe az a mondás, hogy van, aki még így is szívesen cserélné velünk!!!